

om, hvorledes denne Sag stiller sig for mig. Det er af en æret Taler, som har sin Plads bagved mig, yttret, at der skulde være en Misforstaaelse, som laae saare nær, ved den Udtryksmaade, som paa et andet Sted er blevet vedtaget om, at Noget „bortfalder ved Vacance,“ en Misforstaaelse, som om Talen her var om Embederne, og ikke om Gagerne, hvilke sidste det dog i Realiteten alene og udelukkende skulde angaae. Men det forekommer mig, at denne Misforstaaelse har man en overmaade stor Sikkerhed for ikke vil opstaae, allerede naar man kaster et Blik paa de to næste Poster Nr. 9 og 10 paa Vædringsforslagslisten, hvor det samme Forslag er stillet til andre Steder i Finantsloven, og man saa dermed vil sammenligne selve Finantsloven Pag. 22. Thi naar der staaer, at 1100 Rbd. til Canal- og Havneinspecteuren bortfalde ved Vacance, og ikke, som der muligens kunde synes at staae paa adskillige andre Steder, at Embedsmanden bortfalder ved Vacance, og naar der paa samme Side senere staaer, at de 4000 Rbd. til Bygningsdirecteuren bortfalde ved Vacance, saa er derved, synes mig, tilfulde tilkjendegivet, at, naar det end paa det første Sted, der her forekommer, og hvortil Forslaget under Nr. 7 er stillet, og paa adskillige andre Steder ved første Diekast kunde synes, at man f. Ex. skulde læse: „Sportelcassereren bortfalder ved Vacance,“ dette dog er en Misforstaaelse, og at man skal læse Linien ud: til Sportelcassereren bevilges 700 Rbd.“ hvilken Sum altsaa er den, der ifølge den næste Linie bortfalder ved Vacance. Jeg troer derfor, at den ommeldte Misforstaaelse findes der aldeles ingen Grund eller Anledning til i Finantsloven, som den foreligger. Og naar der fremdeles er yttret, saavel af den ærede Forslagsstiller, som af den ærede Taler jeg nylig tillod mig ansøre, at Finantsloven formeentlig alene skulde give sig af med at sige, hvad den bevilgede, altsaa noget Positivt, og ikke med at sige, hvad den ikke havde ifinde at bevilge, altsaa noget Negativt, saa turde dog, troer jeg, dette Argument anvendt paa nærværende Sag kun være et Skin. Thi efter det Forslag, som den ærede Vædringsforslagsstiller har stillet, kommer Loven accurat lige saa fuldt til at indlade sig

paa, hvad den ikke bevilger, som efter Udtryksene i Loven, som den foreligger. Jeg maa nemlig bede om Tilladelse til at gjøre opmærksom paa, at det er en reen Tautologi, en aldeles ubetydelig og intetsigende Gjentagelse, med hvilken det nævnte Skin tilveiebringes. Thi der staaer jo i § 19 i Begyndelsen: „Til Indenrigsministeriet bevilges 933,115 Rbd. 72 St., saaledes som efterfølgende Tavle nærmere angiver“, og altsaa betyde de Prikker, der siden staae paa ethvert enkelt Sted, for Enhver, der vil læse Overkriften rigtig, at „til den og den Post bevilges — —“. Det Ord „bevilges“ i Vædringsforslaget er altsaa aldeles ikke Noget, der er kommen til, fremfor hvad der alt iforveien staaer i Loven, og hvad hver standig Læser aabenbart vil finde deri. Og Ordet „til“ eller „indtil“ kunde rigtignok ved første Diekast synes ikke at være et benægtende Ord, men efter Sammenhængen siger det dog hverken meer eller mindre, end: „kun indtil“, „ikke et Dieblif længere end til“ Vacancen indtræder. Jeg tør derfor troe, at det er indlysende, at det er accurat lige saa fuldt en Vædring om, hvad man ikke bevilger, naar man vælger det af den ærede Forslagsstiller foreslaaede Udtryk, som naar man fastholder det Udtryk, der er valgt paa et andet Sted. Og da nu, efter min Overbeviisning, naar man skulde skride til at forandre, hvad der ifkun er Udtryk og Form, og i Realiteten erkendes ikke at bevirke nogen Forandring, der maatte være afgjørende Grund derfor, og der navnlig maatte være fundet et andet Udtryk, der ikke lod sig gjøre lige saa vigtige Indvendinger imod, saa kan jeg ikke stemme for dette Vædringsforslag. Og det saa meget mindre, som det af den høitærede Finantsminister, hvis jeg forstod ham ret, er oplyst, at det Udtryk, som nu engang findes i Finantsloven, ikke blot har været kjendt fra Forhandlingerne ifjor, men har været kjendt allerede fra Aaret 1841, og det altsaa i visse Maader kan beraabe sig paa den gamle Regel, at det er Skik og Brug, hvorved det stemples, hvorledes Ordene skulle forstaaes, og, saavist som det er blevet og bliver forstaaet rigtig, vel neppø trænger til en Forandring i dette Dieblif.

Skoforstander **Sørensen**: Jeg vilde have